

EGYÜTT MEGYÜNK

# Barátok jóban-rosszban

ÁDÁM PÉTER

GUILLAUME CANET VISSZATÉR 2010-ES SIKERFILMJÉNEK HELYSZÍNÉRE.

Van a francia filmeknek egy jellegzetes alcsoportja, amit „baráti társaság-filmeknek” is nevezhetnénk. Ezekben kisebb haveri közösség áll a hol humoros, hol könnyefakasztó cselekmény fókuszában, és ahogy halad előre a történet, úgy ismerjük meg egy-egy epizód fényében a különböző karaktereket, és úgy világosodnak meg a figurák közti emberi kapcsolatok is. Ezeknek a filmeknek Claude Sautet *Vincent, François, Paul meg a többiek* (1974) című munkája a mintája, ha ugyan nem egyik legismertebb archetípusa. De van egy másik – szintén francia – alcsoport is, ez pedig a nyaralás-filmeké. Guillaume Canet harmadik játékfilmje, a 2010-es *Apró kis házugságok* (*Les petits mouchoirs*) ennek a két alcsoportnak a szintézise. Míg a társaság egyik tagja életveszélyes motorbalesettel kórházba kerül, a többiek úgy döntenek, a történet ellenére sem mondanak le a tervezett tengerparti nyaralásról. És miközben egójukkal és nyomorult kis életükkel vannak elfoglalva, villámcsapásként éri őket barátjuk halála...

„Egy sor keserűes epizód”

A kiváló színészekkel készült film korántsem mentes a kliséktől és közhelyektől, ennek ellenére több mint öt és félmillió mozi-néző akart osztozni az osztrigás-tálat körülülő és bordói fehérborral sűrűn koccintó baráti társaság derűjében és bánatában. Guillaume Canet feltehetően erre a sikerre szeretett volna ráduplázni az *Együtt megyünk* (*Nous finirons ensemble*) című új opuszával. Ugyanaz a baráti társaság, ugyanaz a luxusnyaraló, aminek Max (François Cluzet) a tulajdonosa, ugyanaz a környezet (az Arcachon-öbölbeli Cap-Ferret), csak éppen nyolc évvel később.

Az *Együtt megyünk* korántsem a korábbi film egyszerű folytatása, inkább arról van szó, hogy a rendezőnek kedve támadt egy évtizeddel később újra kameravégre kapni az első filmben még a harmadik-negyedik iksett tapasztó baráti társaságot. Más életkor, más problémák: alighanem ez a magyarázata, hogy az új film egy árnyalattal keserűbb, sötétebb, kiábrándultabb a réginél.

Max, akít látnivalón súlyos gondok nyomasztanak (még a luxusnyaralón is túl akar adni), szeretne egy magányos hétvégét eltölteni vidéki házában, de egyszer csak rátörnek a barátok, akiket már három éve nem látott. A látogatást meglepetésnek szánják Max hatvanadik születésnapjára. Max nem örül a váratlan látogatásnak, de igyekszik jó képet vágni a dologhoz... (Hogy a férfit tulajdonképpen mi nyomasztja, és végül eladja-e a nyaralót, amelyben

a társaság annyi vidám napot töltött, az csak a film végére derül ki – ezért illetlenség volna elárulni.) Ez a csekély feszültség azonban aligha volna elegendő a néző figyelmének fenntartására, ha nem adódna hozzá egy sor – a tragikumot komikumban feloldó – keserűes epizód, ami tovább árnyalja, színezi a korábbi filmben még elnagyoltan felvázolt karaktereket.

De hiába veti be a rendező – Benoît Magimeltől Marion Cotillard-ig és Gilles Lellouche-ig – a francia mozi nagyjágyúit, hiába az epizódok pergő ritmusa, ha egyszer Guillaume Canet nem döntötte el, mit is akar. A legnagyobb baj, hogy a film se nem kritikus vígjáték, se nem erkölcsrajz – amit kapunk, az csak a jómódú párizsi középosztály sztereotípiákból és közhelyekből építkező bemutatása. Bár kétségtelenül hangulatos mozit látunk, bármennyire is átérezni a barátok közti cinkos pillanatok és nagy nevetések nosztalgiját, a film nem ás mélyre se lélektanilag, se szociológiailag. Akárcsak az *Apró kis házugságok*, az *Együtt megyünk* is kései visszfénye a Sarkozy-féle Franciaország *bling-bling*nek nevezett üres csillogásának. Aligha véletlen, hogy mindkét filmben az Atlanti-óceánra néző Cap-Ferret a cselekmény színhelye (köztudott, hogy a volt köztársasági elnök is nagy kedvelője az itteni tengerpartnak).

Claude Sautet imént említett filmjét 1974-ben, Valéry Giscard d'Estaing köztársasági elnök megválasztásának évében forgatta. A *Vincent, François, Paul meg a többiek* egyfajta történelmi gyorsfénykép, a rendező azt az időszakot ábrázolja, amikor a Felszabadulás nemzedéke továbbadja a staféta-bottot. A filmbeli haveroknak, Piccolinak, Reggianinak, Montand-nak nemcsak középszerűségéből jutott ki az életben, bőven kijutott nagyságból is. Guillaume Canet hőseinek viszont csak a közép-szerűség maradt, amiről még azt sem tudni, hogy az élet természetes velejárója-e vagy az elfelejtett eszmények szomorú üledéke.

**EGYÜTT MEGYÜNK** (*Nous finirons ensemble*) – francia, 2019. Rendezte és írta: **Guillaume Canet**. Kép: **Christophe Offenstein**. Szereplők: **François Cluzet** (Max), **Marion Cotillard** (Marie), **Gilles Lellouche** (Eric), **Benoît Magimel** (Vincent), **Laurent Lafitte** (Antoine), **Clémentine Baert** (Sabine). Gyártó: **Trésor / Caneo / EuropaCorp**. Forgalmazó: **Cirko Film**. *Feliratos*. 135 perc.

